

УДК 811

Віра Максимець,
Марія Орел**Маніпулятивні технології формування політичних промов В. Путіна**

У статті проаналізовано інструмент маніпулювання впливом на аудиторію та досліджено промови політичного лідера В. Путіна як засіб маніпулятивного впливу на формування думки масової аудиторії. Установлено, що маніпулювання є розповсюдженою формою міжособистісного спілкування, яка розкриває вплив на партнера зі спілкування задля досягнення своїх прихованих мотивів. До інструментів маніпулювання можна віднести мову, емоції, повтори, зміни темпу, дроблення, однонаправлене прийняття рішення, скорочення контакту. Результат аналізу дослідження використання маніпулятивних технологій як вплив на масову аудиторію дають підставу виокремити завдання кожної визначеної мовної технології у формуванні масової opinio в політичних відносинах. Варто враховувати також і те, що мовні маніпулятивні технології є частиною великого процесу координування свідомості людей і спрямовування їхнього рішення в потрібному для оратора напрямі. Саме тому в більшості випадків ці маніпулятивні стратегії важко відрізнити. Питання щодо того, як уникнути маніпулювання, залишається відкритим. Із погляду мови, протистояти цьому не можливо. Але багато що залежить від адресата, який сприймає текст. У цій статті проаналізовано політичні промови В. Путіна та доведено, що політичні лідери використовують різноманітні засоби маніпулювання, приділяючи особливу увагу мовному. Таким чином уживаючи всі маніпулятивні технології, щоб аудиторія неусвідомлено підлаштовувалася під рішення оратора.

Ключові слова: політичний лідер; політична промова; маніпулятивні технології; В. Путін.

Постановка наукової проблеми та її значення. Сучасний стан міжнародних відносин переживає значні трансформації. Як результат, змінюються всі їхні головні параметри. Цей процес відбувається неоднозначно: супроводжується підвищенням коливань економічного й політичного розвитку на глобальному та регіональному рівнях. Однією з ключових стратегій виграшу та підтримки країни на світовій арені є введення у відносини «правильного» політичного лідера, не обов'язково, щоб це був глава держави. Щоб у короткий термін запам'ятати лідера тієї чи іншої країни, то зазвичай пишуть промову до аудиторії, яка не лише дає змогу запам'ятати оратора, але й спрямовує думки, емоції, рішення аудиторії в потрібному напрямі. Використання різних морфологічних прийомів у промовах уможливує контролювати хід думок мас. Семіотичні особливості підтримують контроль за процесами прийняття рішень як окремої людини, так і аудиторії загалом. Поєднуючи ці два компоненти, оратор проводить своїх слухачів усім шляхом до кінцевої своєї мети – досягнення правильного, що відповідає саме цілі оратора, рішення. З огляду на це, під час написання вдаються до використання семантико-стилістичних засобів, які спрямовані до емоційної складової частини людини.

Отже, розробка науково-практичних і теоретичних засад написання промов-переконань, промов-закликів є на сьогодні, безумовно, ключовим фактором у досягненні оратором своєї мети за рахунок спрямування аудиторії в потрібному напрямі. Це зумовлює актуальність обраної нами проблематики дослідження.

Аналіз досліджень цієї проблеми. Дослідження питань, які стосуються цієї проблематики, вплив промови на масову аудиторію є дотичними до робіт таких учених, як Ч. Пірс, М. Божеску, О. Шейгал, Ю. С. Алишева, Т. А. Коновалова, О. Г. Орлова та ін. Аналіз досліджень і публікацій із цієї проблеми свідчить, що вона є предметом вивчення багатьох науковців, зокрема О. В. Павлишина, О. О. Жулавської. Ця проблематика, безперечно, є дослідницькою роботою авторів цієї праці. Вивчається взаємозв'язок семіотичної й морфологічної складових частин промов лідера на масову аудиторію.

Формулювання цілей статті. Мета статті – розкриття та аналіз процесу впливу промови політичного лідера В. В. Путіна на масову свідомість аудиторії в контексті зовнішньої політики держави.

Методи дослідження. Під час дослідження використано, передусім, загальнонаукові методи: метод системного опису, який убачає синтез й аналіз фактичного матеріалу, висновок дедуктивного характеру, метод класифікації й стратифікації явищ. Ці класичні прийоми наукового аналізу необхідні для успішного «сумісництва» різних сфер гуманітарного знання: політології, лінгвістики, соціології та ін. Методика аналізу мовних маніпулятивних стратегій має інтерпретативний характер (визначення значень стратегії і засобів їх вираження). Аналіз та синтез означає: проаналізовано

низку робіт дослідників у цій галузі, котрі писали про маніпулятивні технології в політичному середовищі задля формування суспільної opinio. Індукція означає: у роботі описано маніпулятивні технології та їх застосування; дедукція – з'ясовано, які семіотичні знаки вживаються в промовах задля кращого впливу на масову аудиторію з метою формування потрібної суспільної думки як вплив, у кінцевому етапі, на зовнішньополітичні відносини. Здійснюючи вивчення політичного дискурсу, слід урахувати використання в нашому дослідженні методів саме семіотичного аналізу. Усі методи, що застосовані в цій роботі, дали змогу розкрити об'єкт дослідження з різних сторін та виконати поставленні завдання.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Задля того, щоб дати чітку дефініцію поняття «маніпуляція», уважатимемо, що воно має як пряме, так і метафоричне значення. Із давніх часів слово «маніпуляція» (від латинського – *manipulare*) трактувалося лише в позитивному аспекті «керувати зі знанням справи» [1, с. 344].

На сьогодні маніпуляція застосовується у сфері міжособистісних взаємин та в контексті керування масовою свідомістю. За М. Бабюком, можна зазначити, що маніпуляція є осередком багатьох переплетінь стосунків у соціумі, яка перебуває в тісному зв'язку із соціальним управлінням, співробітництвом тощо [2, с. 19].

У сучасній літературі під маніпуляцією, можна побачити трактування як мистецтво керувати поведінкою під час роботи, впливу, який є цілеспрямованим на психіку, свідомість, перші інстинкти людини. О. Самборська визначає такі ознаки маніпуляції:

- реципієнт не усвідомлює маніпулятивні впливи (ця ознака показує на відмінність від інших видів впливу (переконування, санкціонування), щоправда, має схожі риси із зараженням і навіюванням);
- реципієнт слабо аналізує інформацію (ця ознака показує на відмінність від інших видів впливу (переконування, санкціонування), щоправда, має схожі риси із зараженням і навіюванням);
- право вільно вибирати рішення відсутнє (є спільним для всіх видів, окрім переконування);
- прийняття змісту впливу морально значимим для реципієнта (риса притаманна виключно маніпуляції);
- різнобічність поглядів із самого початку реципієнта й комунікатора [3, с. 190].

Отже, маніпуляція як один із різновидів психологічного впливу має такі відмінні характерні параметри, як моральність, усвідомлення, критичність, соціальна автономність.

Маніпулювання вимагає особливої гнучкості комунікаційних стратегій, але має низку визначних переваг, порівняно із силовими та економічними методами домінування, управління, контролю: проводиться непомітно щодо об'єкта маніпулювання, не вимагає значних фінансових витрат (для сучасного суспільства це твердження не зовсім правильне), не вимагає по собі прямих жертв чи втрат.

Мовне маніпулювання є об'єктом міждисциплінарних досліджень, які включають предметну та інструментальну складові частини низки наук.

Якщо розглядати лінгвістичне маніпулювання як один із видів успішної комунікації, то до цього явища варто застосувати постулати Грайса [4, с. 217–237]. Це чотири важливі принципи, якими несвідомо керуються всі, хто розмовляє, щоб спілкування було успішним: 1) постулат інформативності (повідомляє щось нове); 2) постулат ясності (говори однозначно); 3) постулат зв'язності (не відхилятися від теми, не втрачати думки); 4) постулат істини (говорити правду, говорити щиро).

Політична промова є не лише текстом, який представляє самого політика (політичну партію, об'єднання), але і об'єктом, який перебуває в середині суспільного життя соціуму. Усе, що зауважує політик (діяч) у своїй промові (важливим або неважливим), відбивається на аудиторії, незважаючи на те, чи вона підтримує чи відштовхує оратора. Завдяки таким виступам формується публічна лінія, надає змогу покращити (отримати) визнання в маси, один із засобів демонстрації лідерства. Погляд на політичні тексти крізь призму умов його написання дає змогу зробити результати дослідження більш об'єктивними. Багатообіцяючі можливості вивчення мови політики та розвитку дискурс-аналізу пов'язані зі становленням загальної семіотики як універсальної суспільно-відомчої дисципліни, що вивчає змістовий бік інформаційної складової людського існування. Загальна або, спираючись на вираз Ч. Моріса, «чиста» (pure) семіотика [5, с. 45–97] може й повинна стати своєрідною математикою гуманітарних і загальних наук, яка може дати їм універсальні інструменти визначення міри, передусім оцінки сенсу людської діяльності, подібно до того, як математика створила інструменти визначення міри для природних процесів. Саме семіотичні розробки загальної семіотики можуть

дати теоретико-методологічну основу для дискурс-аналізу й аналізу мови політики, її змістовного наповнення. Наука, яка вивчає будь-які знакові системи, укоренилася завдяки роботам американського математика Ч. Пірса, який і запропонував назву «семіотика». Пірса вважають одним із родоначальників сучасної семіотики. А все тому, що він відвів людині важливу роль – творець та інтерпретатор знака.

Пірс створив класифікацію знаків, розподіливши їх на групи. За Пірсом, будь-який знак має три основні характеристики: 1) матеріальну оболонку; 2) означений об'єкт; 3) правила трактування, установлені людиною [6, с. 18–22]. Важливою властивістю знака є те, що він може означати чи заміщати не одиничний об'єкт чи чітке явище, а цілу множину об'єктів або явищ. Промову оратора до аудиторії розглядаємо як текст, що введений до мовного середовища та надалі – до соціально-політичного контексту. Ораторська промова (іноді й сам виступ) має такі особливості в ключі структурної морфології, як основа – трихотомічна структура античної риторики (вступ, основна частина, висновок). Щоб підсилити емоційно-психологічний вплив промови, звертають увагу на використання засобів лексичного й синтаксичного рівнів. Гіперболізація, метафори, епітети, персоніфікація найбільш використовувані синтаксично лексико-стилістичні конструкції в тексті, що чинять вплив на аудиторію. До синтаксичних конструкцій, які відіграють роль у цьому ключі, можна віднести перерахування, повтор, емоційне протиставлення, паралельні конструкції, риторичне запитання. Використання метафори (метафора – перенесення властивостей від одного слова на інше) дає змогу інтерпретації промови та пропонує вибір альтернативного вирішення питання. Застосовуючи метафори, оратор впливає на ставлення слухачів до насущного питання. Правильно виставлені синтаксичні конструкції дають змогу ораторові вибудовувати «ідеальну» модель питання не лише для одного індивіда, але й для маси загалом – одну на всіх. Іноді, щоб більш ефективно використати повноту політичної промови, залучають фонетичну складову мови, а саме – алітерацію. Застосування алітерації, виділення в словесному потоці окремих слів, пов'язуючи їх таким чином в окрему структуру, надає додаткового інтонаційного підсилення. Цей прийому допомагає оратору створити певний «ритмічний малюнок висловлювання», завдяки чому робить предмет обговорення більш значущим для аудиторії. Елементи «ритмічного малюнка» використовуються в різних частинах тексту (із певним однаковим знаковим інтервалом) задля більш якісного залучення уваги. Виходячи з вищезазначеного, використання співзвучної лексики, що апелюватиме до найбільш вагомих цілей слухачів і матиме більш значний вплив на формування потрібної ідеї, яку пропагує оратор у своїй промові.

Головними мовними маніпулятивними технологіями можна визначити такі:

- уживання особових та присвійних займенників – використовують для більш тісного контакту зі слухачами;
- метафори видозмінюють первинну інформацію в кінцеву, таку, що слугує формуванням суспільної opinio;
- гіпербола – засіб цілеспрямованого підкреслення виразності, оратор задається ціллю мобілізувати аудиторію для подальших дій;
- персоніфікація – підсилення уваги до емоційної складової людини, викликання уявлення могутності дій оратора;
- анастрофа – надання промові впевненості демонстрації стабільності;
- перефразування – підвищення образності повідомлення, зближення з духовними досягненнями нації, скорочення інформаційного навантаження;
- антитеза – використання для контрасту між двома об'єктами – своїми з чужими з метою впливу на вибір аудиторії.

Метафора (із грец. *metaphora* – переміщення, перенесення) – поетичний вислів, що розкриває ознаки одного предмета чи явища шляхом перенесення на нього ознак іншого предмета чи явища. Основна властивість метафори полягає в тому, що вона двопланова та застосовується до двох або декількох об'єктів одночасно, у результаті чого властивості того, про кого/що йдеться, проглядаються через властивості того, чийм ім'ям це позначено [7].

Аналіз публічних виступів досліджуваного політика дає змогу виявити в них наявність позиції В. В. Путіна, що Росія – країна, яка вічно страждає, та всі інші держави спрямовують свою роботу проти неї, видно у вживанні метафор у таких виразах: «*пострадали миллионы русских людей*»,

«Россия опустила голову и смирилась», «не могла защититъ», «доводитъ любой конфликт до человеческих жертв», «нам сегодня угрожают».

Специфічним засобом, властивим для політичних текстів, є використання гіпербол як засобу цілеспрямованого посилення, підкреслення виразності [8]. Виділеним зворотом автори текстів намагаються привернути увагу аудиторії до проблеми, що обговорюється. Визначаючи положення занадто насиченими засобами, оратор задається ціллю мобілізувати аудиторію для подальших дій, надає діям контрастності.

Гіперболами користувався в різній кількості, локації В. В. Путін: «Крым – это и уникальный сплав культур, и традиций разных народов. И этим он так похож на большую Россию, где в течение веков не исчез, не растворился ни один этнос», «И когда Крым вдруг оказался уже в другом государстве, вот тогда уже Россия почувствовала, что её даже не просто обокрали, а ограбили», «Они “доили” Украину», «запустив парад суверенитетов».

Особливої уваги заслуговує такий символічний маркер, як персоніфікація. Персоніфікація (уособлення) змушує автора переносити «живі» властивості на неживі предмети, явища, створіння (міфологічне) [9, с. 180–182]. За допомогою цієї лінгвістичної одиниці, оратор підсилює увагу до емоційного компонента людини, викликає уявлення могутності дій оратора (або бездіяльності опонента): В. В. Путін: «Эта убеждённость, основанная на правде и справедливости, была непоколебимой, передавалась из поколения в поколение, перед ней были бессильны и время, и обстоятельства, бессильны все драматические перемены, которые переживала наша страна в течение XX века», «Сами написали, раструбили на весь мир, нагнули всех, а теперь возмущаются (прим. авт. – щодо ООН)», «на землю Украины пришли мир и согласие», «...чтобы военная организация хозяйничала возле нашего забора, рядом с нашим домом или на наших исторических территориях».

Відмінністю промов також можна вважати використання такого прийому, як анастрофа (повторення спочатку речення одного й того самого знака, який міститься в попередньому) [10, с. 59–94]. Фігури додавання – головний засіб надання промові впевненості демонстрації стабільності відчуттів. Фігури цієї групи достатньо різнобарвні. Особливістю є те, що промова, завдяки одночасним повторам, звертає на себе увагу. Головне відчуття, яке вони створюють, – це відчуття швидкості дій, готовності, енергійності, рішучості.

В. В. Путін: «...указание российским ведомствам активизировать эту работу – работу по оформлению границы...» (як в Україні, так і в США), ніби закликаючи, що «я такий, як ви – ми одне ціле».

Беручи до уваги, що зазвичай оратори використовують цитати видатних людей, або їх перефразовують, то така особливість В. В. Путіна не стосується. Провівши деяке попереднє дослідження, ми встановили, що використання перефраз або прямих цитат не властиве для цього оратора. Лиш зрідка його промови зверненні до цитувань. Наприклад, у промові вжито витяги конструкцій інших акторів міжнародних відносин: «Никакого общего запрета на одностороннее провозглашение независимости не вытекает из практики Совета Безопасности...Общее международное право не содержит какого-либо применимого запрета на провозглашение независимости» (Рішення Міжнародного Суду ООН на основі пункту 2, ст. 1, Устава ООН), «Декларации о независимости могут, и часто так и происходит, нарушать внутреннее законодательство. Однако это не означает, что происходит нарушение международного права» (Письмовий меморандум США від 17 квітня 2009 р.).

В основній частині промов значна роль зведена до використання антитез. Застосовується для контрасту між двома об'єктами: своїм («правильним») діям або якостям із чужими («неправильними») діями або якостями, аби вплинути на вибір аудиторії [11]. В. В. Путін: «Нам сегодня угрожают санкциями, но мы и так живём в условиях ряда ограничений, и весьма существенных для нас, для нашей экономики, для нашей страны. Например, ещё в период “холодной войны” США, а затем и другие страны запретили продавать в СССР большой перечень технологий и оборудования, составив так называемые КОКОМовские списки. Сегодня они формально отменены, но только формально, на деле многие запреты по-прежнему действуют».

Прийом емоційного протиставлення є однією зі складових частин актуалізації змістовно-оцінних елементів мовлення, який витікає в підсилення психологічного тиску. Використання в цих частинах паралельних конструкцій із повторювальними частинами дає змогу підсилити емоційний компонент до аудиторії та чітко вибудувати їхні цілі. Така структура, чітка послідовність промови, дає ораторові можливість нав'язати свою думку й затвердити її у свідомості мас. Сучасні міжнародні

відносини характеризують новий період їхньої історії. Його зміст є динамічним і непередбачуваним процесом, котрий охоплює практично всю сукупність відносин суб'єктів політичного життя.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Отже, маніпулювання є розповсюдженою формою міжособистісного спілкування, яка являє під собою вплив на партнера по спілкуванню задля досягнення своїх прихованих мотивів. До інструментів маніпулювання належать мова, емоції, повтори, зміни темпу, дроблення, односпрямоване прийняття рішення, скорочення контакту.

Перспектива проблеми – інформаційна безпека у світлі лінгвополітичного маніпулювання. Використання великої кількості мовних маніпулятивних технологій збільшується кожного разу все більше й більше, що призводить до зниження мовної властивості самих носіїв мови. Це загрожує нам суттєвою інформаційною кризою. Варто звернути увагу на проблему лінгвополітичного маніпулювання в масових джерелах інформації. Наукові дослідження дають змогу в цій сфері прогнозувати ефект від використання певного роду мовного ресурсу. Уведення елементів політичної коректності, необхідна лінгвістична експертиза офіційної термінології, що використовується в документах, дасть змогу адекватно оцінити діяльність політичних ораторів на міжнародній арені світових відносин, аналізувати політичні стратегії різних політичних інститутів.

Джерела та література

1. Доценко Е. Л. Психология манипуляции: феномены, механизмы и защита. Москва: ЧеРо, Изд-во МГУ Москва, 1997. С. 244–344.
2. Бабюк М. И. Социальная манипуляция (философский анализ): автореф. дис. ... канд. наук Москва, 2004. С. 19.
3. Самборська О. В. Соціально-психологічні механізми переконуючого впливу: дис. канд. психол. наук: 19.00.05 / Київський ун-т ім. Т. Шевченка. Київ, 1997. С. 53–190.
4. Грайс Г. П. Логика и речевое общение. *Новое в зарубежной лингвистике*. Москва: Прогресс, 1985. № 16. С. 217–237
5. Morris Ch. Foundations of the theory of signs. *International Encyclopedia of United Sciences*. Vol. 1, part 2, Chicago, 1938. Русский перевод в издании Степанов Ю. С. (руд) Семиотика: Антология. Москва: Академ. проект; Екатеринбург: Деловая кн., 2001. С. 45–97.
6. Ch. S. Peirce. Collected Papers of Charles Sanders Peirce. *Harvard University Press*. Vol. 1–6, 1931–1935; Vol. 7–8, 1958.
7. Кузьменко О. А., Жулавська О. О. Метафора у політичному дискурсі. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/14057816.pdf>
8. Божеску М. Г. Сучасні дослідження політичного дискурсу. *Вісник ЛНУ імені Тараса Шевченка*. № 14 (273). Ч. I. 2013. С. 6–10.
9. Шалаева Н. В. Персонификация образа власти в советской политической культуре 1920 гг. Москва, 2005. С. 180–182.
10. Исиманская Н. А. Текстовое перифразирование ы функциональная связь в дискурсе. Москва, 2005. С. 59–94.
11. Павлишин О. В. Семіотична парадигма сучасних політологічних досліджень. *Політична думка XX–XX століть: методологічні та доктринальні підходи*: підручник: у 2 т./за заг. ред. Н. М. Хоми; [Т. В. Андрущенко, О. В. Бабкіна, В. П. Горбатенко та ін.]. Львів: Новий Світ-2000, 2016. С. 242–264.

References

1. Dotsenko E. L. *Psihologiya manipulyatsii: fenomenyi, mehanizmyi i zaschita* // M. : CheRo, izdatelstvo MGU – Moskva, Dotsenko E. L. *Psihologiya manipulyatsii: fenomenyi, mehanizmyi i zaschita* // M.: CheRo, izdatelstvo MGU – Moskva, 1997. – С. 244–344. [Dotsenko H. L. *Manipulative Psychology: phenomenon, mechanism and maintenance* // M.: CheRu, publishing house MSU – Moscow, 1997. – P. 244–344.]
2. Babyuk M. I. *Sotsialnaya manipulyatsiya (Filosofskiy analiz)*// Avtoref. kand. diss. – Moskva, 2004. – S. 19 [Babuk M. I. *Social manipulation (Philosophical analysis)* // Author's Thesis – Moscow, 2004. – p. 19]
3. Samborska O. V. *Sotsialno-psihologichni mehanizmi perekonuyuchogo vplivu*: Dis. kand. psihol. nauk: 19.00.05 / KiYivskiy un-t Im. T. Shevchenka. – K., 1997. – S. 53–190. [Samborska O. V. *Social-psychological mechanism of convincing influence: Thesis PhD of Psychology: 19.00.05 / Shevchenko Kyiv National University*. – K., 1997. – S. 53–190.]
4. Grays G. P. *Logika i rechevoe obschenie* // *Novoe v zarubezhnoy lingvistike*. M. : Progress, 1985. № 16. S. 217–237 [Hrays H. P. *Logic and language* // *The new in overseas' linguistic*. M.: Progress, 1985. #16. P. 217–237]
5. Morris Ch. *Foundations of the theory of signs*. – *International Encyclopedia of United Sciences*. Vol. 1, part 2, Chicago, 1938. Russkiy perevod v izdanii Stepanov Yu.S. (rud) *Semiotika: Antologiya*. Moskva: Akademicheskiiy proekt; Ekaterenburg: Delovaya kniga, 2001. S. 45–97. [Morris Ch. *Foundations of the theory of signs*. – *International Encyclopedia of United Sciences*. Vol. 1, part 2, Chicago, 1938.]

6. Charlz Pirs -1. Ch. S. Peirce. Collected Papers of Charles Sanders Peirce, Harvard University Press. Vol. 1–6, 1931–1935; Vol. 7–8, 1958 [Ch. S. Peirce. *Collected Papers of Charles Sanders Peirce, Harvard University Press*, Vol. 1–6, 1931–1935; Vol. 7–8, 1958]
7. Kuzmenko O. A., Zhulavska O. O., Metafora u polItichnomu diskursI [Elektronniy resurs]. – Rezhim dostupu: <https://core.ac.uk/download/pdf/14057816.pdf> [Kusmenko O. A., Schulavska O. O., *Metaphor in political discourse*. [Electronic resource]. Regime on access: <https://core.ac.uk/download/pdf/14057816.pdf>]
8. Bozhesku M. G. Suchasni doslIdzhennya polItichnogo diskursu. *VIsnik LNU ImenI Tarasa Shevchenka* – № 14 (273). – Ch. I. – 2013. – S. 6–10. [Bozhesku M. H. *Contemporary research of political discourse / Bulletin of Shevchenko Lugansk National University*. – № 14 (273). – Ч. I. – 2013. – С. 6–10.]
9. Shalaeva N. V. Personifikatsiya obraza vlasti v sovetskoy politicheskoy kulture 1920 gg. – Moskva, 2005. – S. 180–182. [Shalaev N. V. *Personification of image of power in Soviet political culture 1920 y-y*. – Moscow, 2005. – P. 180–182.]
10. Isimanskaya N. A. Tekstovoe perifrazirovanie yi funktsionalnaya svyaz v diskurse. – Moskva, 2005. – S. 59–94. [Isimanska N. A. *Rehashing in a text and functional tie in discourse*. – Moscow, 2005 – С. 59–94.]
11. Pavlishin O. V. Semlotichna paradigma suchasni polItologIchni doslIdzhen / O. V. Pavlishin // PolItichna dumka HH-HH stollt: metodologIchnI ta doktrinalni pIdhodi: pIdruchnik: u 2 – t. / za zag. red. N. M. Homi; [T. V. Andruschenko, O. V. Babkina, V. P. Gorbatenko ta In.]. – Lviv: «Noviy SvIt-2000», 2016. – S. 242–264. [Pavlyshyn O. V. *Paradigm of semiotic of modern polyetiological research / O. V. Pavyshyn // Political idea XX–XXI centuries: methodological and doctors' approaches: book: in 2 p. / in gen. est. N.M. Homy; [T. V. Andrushchenko, O. V. Babrina, V. P. Gorbatenko and oth.]. – Lviv: «Novyi Svit-2000», 2016. – P. 242–264.]*

Maksimets Vira, Orel Mariya. Manipulative Technologies of V. Putin's Political Speeches. Abstract. In the article the tool of manipulating the influence on the audience and explores the speeches of the political leader V. Putin as a means of manipulating the formation of the opinion of the mass audience are analyzed. The manipulation is a prevalent form of interpersonal communication, which understands the influence on the communication partner, with the goal of achieving its hidden motives has been established. The tools of manipulation can be distinguished as follows: language, emotions, repetitions, changes in tempo, fragmentation, one-way decision-making, reduction of contact. The result of the study analysis of the use of manipulative technologies as an influence on the mass audience, allows to distinguish the tasks of each specific language technology in the formation of mass media in political relations. It is also worth noting that language manipulative technologies are part of a large process of coordinating the consciousness of people and directing their decision in the direction desired by the speaker. That is why, in most cases, these manipulative strategies are difficult to distinguish. The question of how to avoid manipulation remains open. In terms of language, it is not possible to withstand this. But much depends on the recipient who perceives the text. In the article Putin's political speeches and demonstrates that political leaders use a variety of manipulative tools, especially focusing on linguistic manipulation, thus using all manipulative technologies so that the audience does not deliberately adjust to the speaker's decision are analyzed.

Key words: political leader; political speech; manipulative technologies; V. Putin.

Стаття надійшла до редколегії
29.05.2018 р.

УДК 001.92:321.7

Антоніна Митко

Преваги та загрози використання сервісу «академічна хмара» в навчальній діяльності вищих навчальних закладів

У статті досліджено репрезентацію досвіду упровадження новітніх інформаційно-комунікаційних технологій у практику навчання. Охарактеризовано основні види хмарних технологій, що відображають можливі напрями використання ІКТ-аутсорсингу для створення освітніх сервісів. Наголошено, що нині хмарні технології інтегруються в різноманітні виробничі та наукові галузі, що спонукає до розробки «академічної хмари». Визначено переваги та загрози застосування сервісу «академічна хмара» в навчальній діяльності вищих навчальних закладів.

Ключові слова: ІКТ, освіта, хмара, хмарні технології, академічна хмара, Інтернет.

© Митко А., 2018